

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1419/2022
25.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Немања Јоловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства финансија, Привреде, Пореска управа, Регионални центар Београд, Филијала Стари Град, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3348/2020 од 27.05.2021. године, у седници одржаној дана 25.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3348/2020 од 27.05.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1797/19 од 15.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење тужене број ...-.../...-... од 11.04.2016. године и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3348/2020 од 27.05.2021. године, ставом првим изреке потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1797/19 од 15.11.2019. године у делу става првог којим је одбијен тужбени захтев тужиље којим тражи да се обавезе тужена да је врати на рад, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у ставу другом изреке, а жалба тужене у том делу одбијена као неоснована.

Ставом другим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1797/19 од 15.11.2019. године у преосталом делу става првог изреке и тужба тужиле у том делу којим је тражила да се поништи решење тужене одбацује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 – у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилце није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити предмет оцене ревизијског суда у смислу одредбе члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у радном односу на неодређено време код тужене у Пореској управи Регионални центар Београд на радном месту пореског инспектора ..., решењем тужене број ...-.../...-... од 10.03.2010. године распоређена је у Регионални центар Београд, Експозитура ... на радно место претходно наведено, у звању пореског инспектора Против овог решења тужилца је изјавила жалбу које је жалбена комисија Владе Републике Србије решењем број ...-...-.../...-... од 18.06.2010. године одбила као неоснован. Пресудом Управног суда у Београду У-25267/10 од 18.12.2011. године уважена је тужба тужилце и поништено је решење жалбене комисије Владе Републике Србије број ...-...-.../...-... од 18.06.2010. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем жалбене комисије Владе број ...-...-.../...-... од 30.01.2012. године одбијена је као неоснована жалба тужилце изјављена против решења тужене од 10.03.2010. године. Пресудом Управног суда у Београду У 5718/13 од 12.02.2016. године уважена је тужба тужилце и поништено решење жалбене комисије Владе Републике Србије од 30.01.2012. године и враћен предмет туженом органу на поновно одлучивање. Решењем жалбене комисије Владе број ...-...-.../...-... од 21.03.2016. године усвојена је жалба тужилце и поништено решење тужене број ...-.../...-... од 10.03.2010. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак. Решењем тужене број ...-.../...-... од 14.09.2010. године тужилца је престао радни однос код тужене по сили закона због неоправданог изостанка са рада најмање три узастопна радна дана – трећег дана изостанка са рада, односно 04.08.2010. године и одређено да са овим датумом истој престају сва права из радног односа код тужене. Ово решење тужилца је примила 01.10.2010. године, али против истог није покренула управни спор. Решењем тужене број ...-.../...-... од 11.04.2016. године обустављен је поступак поновног распоређивања тужилце са образложењем да је исти постао беспредметан, с обзиром да је тужилца радни однос код тужене престао по сили закона дана 04.08.2010. године и да је ово решење тужилца примила 01.10.2010. године, али да против истог није покренула управни спор.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да у ситуацији када је тужилца правноснажним и коначним решењем тужене престао

радни однос да се њено распоређивање не може вршити, јер више није у радном односу код тужене и како је тај поступак у складу са законом обустављен, то је одбио тужбени захтев тужиле да се врати на рад.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05, 54/09), а који се према члану 2. став 2. овог Закона примењује и на запослене у државним органима прописано је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад ако он то захтева. У ситуацији када постоји правноснажна судска одлука којом је утврђено да је решење о престанку радног односа тужиле незаконито, нижестепени судови су закључили да нису испуњени услови за враћање тужиле на рад у смислу наведене одредбе Закона о раду. Посебно када се има у виду да је решење о престанку радног односа донето 14.09.2010. године, да је то решење тужиле примила, али да против истог није покренула управни спор у складу са поуком о правном леку, због чега је наведено решење постало коначно и правноснажно, па је правилно закључио да тужиле није више у радом односу код тужене и да не постоји више правни основ на основу кога би постојала обавеза тужене да тужилу врати на рад.

По оцени Врховног касационог суда правилно је нижестепени суд, имајући у виду да тужиле тужбеним захтевом тражи поништај решења тужене којом је обустављен поступак поновног њеног распоређивања закључио да предмет овог спора не спада у судску надлежност, већ у надлежност управног органа и да се о томе одлучује у управном поступку из којих разлога је у том делу пресуду правилно првостепеног суда укинуо и тужбу тужиле у том делу одбацио. То што је тужиле у назначеном решењу којим је обустављен поступак њеног поновног распоређивања дата поука о правном леку да против тог решења може поднети тужбу суду опште надлежности у року од 60 дана од дана уручења решења без утицаја на другачију одлуку како то правилно закључује другостепени суд јер надлежност суда односно другог органа одређена је законским прописима и не може се мењати односно на други начин заснивати у зависности од садржине дате правне поуке.

Неоснован је навод ревизије да је побијана пресуда донета без одржане расправе, супротно примени члана 8. и члана 383. ЗПП. У овој ситуацији, другостепени суд је побијану пресуду засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку које је оценио као правилно и потпуно и потврдио нижестепену пресуду. Неоснована је и тврдња ревизије да околност што су поништена ранија решења о распореду, дају право тужиле да захтева доношење позитивне судске одлуке о обавезивању тужене да тужилу врати на рад. Када ревидент то тражи занемарује две чињенице и то правноснажно решење број ...-.../...-... од 14.09.2010. године којим је тужиле престао радни однос и решење које је такође правноснажно број ...-.../...-... од 11.04.2016. године којим је обустављен поступак распоређивања тужиле, управо због чињенице што је тужиле престо радни однос код тужене. Зато је правилан став нижестепених суда да је неоснован тужбени захтев тужиле. Правилно је и на закону засновано решење у ставу другом изреке пресуде нижестепеног суда, јер се дозвољено не може побијати.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије тужиље, али код изнетог је нашао да су без утицаја на доношење другачије одлуке суда у овој правној ствари.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 165. ЗПП, и правилно код чињенице да трошкови ревизије нису били нужни, одбио захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији у износу од 33.000,00 динара.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић